

Salgsassistenten i Lakolk

JEG RINGEDE MED cykelklokken. Forgæves. De fire unge mennesker, to af hvert køn, fyldte hele cykelstien i bredden og spærrede for min overhaling, lod ikke til at registrere, at jeg var der. Pigerne øvede på en amerikansk sang, lød det til. Den ene sang i den grad falsk. Fyrene forrest udvekslede replikker om, ja, hvad ved jeg... Indkøb af øl til et party – eller noget. Jeg ringede et par gange mere, stadig ingen reaktion. Jeg svingede ud på landvejen og var ved at skride i skidtet på den skrånende vejkant. Irritationen blev til et lavmælt *for satan*.

Jeg kørte et godt stykke ude på landvejen, forbi de fire unge og forbi bageren, hvor jeg ubesværet kunne komme over på cykelstien igen. Jeg kunne høre dem grine højt af et eller andet.

Det er en hyggelig tur på cykelstien til Lakolk. Forbi kirken, hvor forfatteren Peter Seeberg er begravet. Altså på kirkegården. En smuk, gammel redningsstation ligger tæt på stien, som sniger sig indenom. Man kommer forbi de to p-pladser, den ene med sin egen hundeskov. Så er man pludselig i Kongsmark.

Jeg drejede hen ad Småfolksvej, en smal stikvej mellem Kongsmark og Lakolk. Der er ikke megen trafik. 'Småfolk' betegner i mit univers ikke børn, hobbitter, dværge eller andre væsener af samme statur, men de fattige som i en ikke så fjern fortid levede i små huse i i udkanten af Kongsmark, ude i marsken og på heden, som området her er delt op i. De skar tørv til brænde og levede så sparsomt, som kun 'småfolk' kan. Havde de rindende vand? Næppe. Var de tilsluttet kloaksystemet? Næppe. Hjalp 'småfolkene' hinanden? Helt sikkert. I dag er der sommerhuse. Vejen blev for øvrigt i 2018 gjort en smule bredere til de såkaldt bløde trafikanter, hvilket inkluderer mig. Jeg er en blød mand.

I Lakolk er der mange forretninger: Ishuse, grillbarer, en bodega, en dagli' brugsen og en række af tøj- og sportsforretninger, som året rundt brillerer med rimelige priser på næstseneeste mode. Nabo til en butik med vokslys og en masse vigtige sager blandet med ubrugeligt tingeltangel, ligger en sådan tøjforretning. Den er interessant derved, at indehaveren og hendes to assistenter alle er godt udseende og venlige. Jeg kom engang så tæt på en af dem, at jeg fik et behageligt indblik i hendes parfumevalg og et nærbillede af en ypperlig kavalergang. Nogle parfumer er bare så behagelige, at de blandet med sved udsender positive vibrationer. Denne dag skulle blive en dag med positive vibrationer.

Jeg kørte over lyskrydset, videre over til fortovet ud for forretningerne og steg af cyklen. Jeg stillede den på støttebenet op ad muren, som adskiller fortov og p-plads, låste og gik på udkig. Solen skar sig gennem skyerne, himlen skiftede fra gråhvid til blå – og livet var herligt. Køen foran iskiosken var lige så lang og langsom, som den plejede. Alle plasticstole og -borde var optaget, så folk enten gik videre eller sad og nød varme, vejr, svalende vind – og is. Små børns is smeltede og fedtede dem ind i fløde og vaniljesukker. Mødre hentede ekstra servietter ved kiosken, fædre kiggede på promenerende kvinder. Jeg ville finde et sted med koldt øl på hane.

Foran baren/caféen sad der under den yderste parasol et yngre par. Jeg satte mig ved et bord med udsyn i retning af dem. Betjeningen var hurtig, og jeg bestilte min fortjente fadbamse. Intet er så velgørende som især den første, store slurk af en frisk pilsnerfadøl. Og i dag var denne varme café, som lå i en gård, trukket tilbage fra det pulserende indkøbsfortov og de skrigende børn, det helt rigtige sted.

Mens jeg ventede på servitricen, som om et øjeblik ville dukke op med den perlende friske fadøl. Kvinden var tilsyneladende ret høj, hun ragede i hvert fald højere op end hendes fyr. Ja, jeg *ved* godt, at betegnelsen 'fyr' har en negativ note af andenrangs person. Og jeg *ved* godt, at misundelse er en dødsynd. Og ja, jeg *kan* godt grine ad mig selv. Men altså, ... en høj, flot kvinde med en lækker lød, perfekt makeup, langt lyst hår, samlet i en sommerlig

hestehale, hvorfor vælger hun en noget lavere fyr, bleg og med fladt mohawkhår, som sin ledsager? ... Og hvordan kan en fyr holde ud at blive set ned på af en kvinde? Min øl kom ud, og servitricen satte en østersskal med en bon under en sten. Indrømmet, de så faktisk ud til at være ret tætte. Flere gange kyssede de, lidt for lange kys, til at jeg kunne holde det ud. Jeg havde lyst til at kommentere deres kurtiserende adfærd med et par dræbende bemærkninger – hvilket jeg mestrer.

Jeg syntes ikke rigtigt, at øllet smagte mig. Alene af den grund lagde jeg betalingen i østersskallen, drak en sidste, stor slurk og brød demonstrativt op. Det unge par ænsede mig ikke.

På vej hen til målet for min tur ligger der et par sportstøjbutikker. Jeg har før været heldig at kunne købe tøj i min størrelse, få gange endda til lavpris. De unge, sporty salgsassisterer tager altid venligt imod. "Hej, kan jeg hjælpe?" er som regel den første replik. "Jeg kigger lige," er som regel den næste. "Helt i orden, sig til hvis du mangler hjælp," den tredje. En international konvention om høflighed. I højsæsonen er der lige så mange tyskere som danskere, alle er venlige. Få undtagelser er mødre med utilpassede børn.

En hysterisk dreng på 3-4 år havde tabt sin is og ville have en ny, og det skulle være nu. Moderen trak, efter at have tørret resterne op af det klistrede stads, af sted med

ham over mod P-pladsen, mens drengen, stadig skrigende, strittede imod af alle kræfter. Det så ud til, at hun faktisk bar ham i den ene arm halvdelen af vejen. Man kunne vel godt kalde det indbyrdes tortur. På grænsen til mishandling. Hvorfor gav hun ham ikke bare en ny is?! Flere fulgte dem med øjnene, man kiggede på hinanden, rystede på hovedet, smilede overbærende. Selv blev jeg lidt ekstra svedt på grund af min undertrykte trang til at gribe ind. Men man vil jo ikke gøre bjørnetjenester, når alle nyder godt vejr og lækre is. Desuden har jeg selv været småbørnsforælder, så jeg kan godt sætte mig ind i mode-rens situation. Visse optrin ved kassen i forskellige supermarkeder husker jeg glimrende.

I dag var jeg en fri mand med et mål: forretningen med de søde kvinder. De har også herretøj om end i begrænset udvalg. Og ikke så meget i min størrelse. Men det kan være underholdende – et besøg værd. Vi kommer der som regel, når vi ferierer på Rømø.

Sidste gang min kæreste købte tøj her, sommertøj, var jeg også med. En del kvinder var der uden mand. Der var nok at iagttage, så mens min kæreste prøvede tøj, kunne mit blik glide rundt. Jeg er høj nok til at kunne se hen over alle tøjstativer. Jeg var selvfølgelig klar til at kommentere, hver gang hun havde taget noget andet på end det forrige. Hun stoler på min smag (vil gerne høre hvor dejlig hun ser ud), og elsker at lege mannequin. For mig! Man kunne, måske med rette, synes, at jeg er en mand med visse utro

tendenser, men jeg vil til mit forsvar sige, at der var andres blikke, der gled rundt lige så meget. Også kvinders.

Min kæreste skulle prøve både piratbukser, bluser, og hun ville også have to nye bh'er. Da hun skulle prøve bh'erne, kaldte hun mig helt hen til sig. Hun fandt dog hurtigt ud af, at jeg ikke var til den store hjælp med hensyn til både farver (jeg er farveblind) og pasform og bad mig tilkalde en af de ansatte.

Den ældste af dem, højst sandsynligt indehaveren, i hvert fald hende der bestemte, var først ledig og kom hen, fik forklaret sagen og gik helt ind i boksen for at hjælpe med tilpasningen. Jeg stod og fulgte begivenhederne med hovedet stukket ind mellem forhæng og skillevæg. Mit besyv var trods alt vigtigt.

"Jeg finder lige et par, som nok støtter lidt bedre og ikke strammer bagpå," sagde ejeren af forretningen og udvalgte en håndfuld forskellige bh'er, lidt for store efter min mening, henne i lingerihjørnet.

"Prøv denne først," sagde hun og gav min kæreste den, der så mest sexet ud. Hun smilede kort op mod mig.

Der kom en ældre mand og satte sig på en stol lige uden for boksen ved siden af min kærestes. Hans kone var kommet med en stor stak bluser. Jeg vurderede, at hans dagsform udi tålmodighed måtte være god. Hun var temmelig kraftig, og brystpartiet var ikke til at kimse ad. Hun kom ud ved hver ny bluse, men manden kommenterede ikke. Det klarede hun så selv. "Den er lidt kort, er den

ikke?" Manden kiggede og nikkede svagt. "Den her, er den ikke for gennemsigtig?" Han trak lidt på det, ville nok ikke sige noget forkert. "Er den her ikke for stor," sagde hun en enkelt gang med et stort smil. Et par gange så hun hen mod mig. Jeg troede først, hun spurgte mig, men undlod at svare, da manden fulgte hendes blik. Jeg ville ikke kompromittere nogen.

"Tillader De?" kom det derindefra. Jeg stak hovedet ind igen og så indehaveren tage ned om min kæreste venstre bryst for at sætte det på plads. Jeg husker, at jeg reagerede med et "nååååå". De fniste begge. "Det gør vi da tit for at hjælpe kunden," forklarede indehaveren.

Jeg var efterfølgende ikke upåvirket af scenariet. Måske endda lidt rød i kinderne. Manden på stolen så lunt smilende hen for sig. Hans kone kom ud med en lyserød (tror jeg) bluse og kommenterede hans smil. "Er det mig, du griner ad? Er den for vild?" Jeg husker ikke mandens svar, for der blev igen kaldt på min ekspertise.

Det endte med køb af to piratbukser, tre bluser og tre bh'er. Og lidt gratis underholdning til mig.

I dag var jeg alene. Efter mine besøg i sportsforretningerne, satte jeg kurs mod den udsete forretning. Ved betalingsdisken stod der to meget unge kvinder i fuld gang med at pakke og tage imod betaling. Den ene kiggede op, da jeg trådte ind, og smilede til mig, satte derefter hovedet lidt på skrå. *Kommer manden alene?* syntes hun at tænke.

”Velkommen til! Hvad kan jeg hjælpe med?”

”Hej, jeg er på udkig efter noget til min kæreste, det er snart hendes fødselsdag,”

Efter en lille time befandt jeg mig igen på Småfolksvej – på vej hjem. Jeg havde ikke lige kunnet finde noget at give som gave.